

SYNKRONICITET

Tekst: **Lotte Snedevig**

C.G. Jung var hele sit voksenliv optaget af begrebet synkronicitet. Helt overordnet forholdt han sig til begrebet som en *meningsfuld tilfældighed* sammenholdt med et uforklarligt sammenkoblende princip. I første halvdel af det 20. århundrede, en tid hvor verden i den grad var optaget af at forklare verdensordenen gennem udviklingen af fysiske principper, bl.a. via Einstein, Bohr, Planck og Paulis teorier, udfordrede Jung kausalitetsprincipperne med sine tanker om et *akausalt synkronistisk* princip.

Jung refererer første gang til idéen om synkronicitet på et seminar om drømme i 1928. I 1929 præsenterer han første gang synkronicitetsprincippet, særligt med fokus på hvordan drømme og begivenheder, som har en associeret relation til dem, grupperer sig eller former et netværk.

Jung fortsatte udviklingen af synkronicitetsprincippet, men først i 1951 udgav han det egentlige videnskabelige værk om synkronicitet: *Synchronicity: An Acausal Connecting Principle*. Artiklen kom i stand efter længere tids tæt korrespondance og idéudvikling med fysikeren og en af pionererne inden for kvantefysik, Wolfgang Pauli. Som en naturlig forlængelse af dette samarbejde skrev Pauli forordet til den første udgave på tysk.

I praksis kender de fleste af os oplevelsen af at være i en situation, hvor vi lige har tænkt på en person, som vi ikke har talt med i flere år, hvorefter vi tilfældigt mødes,

eller personen kontakter os. Situationen vil ofte bære præg af en særlig intensitet og en oplevelse af en form for uforklarlig meningsfuld sammenhængskraft.

Mange vil herefter sige, at der er tale om et uforklarligt sammentræf af tilfældigheder. Men når man gentagne gange oplever situationer, hvor to eller flere elementer har et meningssskabende sammenfald, fysisk uafhængigt af hinanden, så er det tydeligt, at der er tale om begrebet synkronicitet.

C.G. Jung definerede begrebet synkronicitet som en: ”... tidsmæssig koincidens mellem to eller flere ikke kausalt i relation til hinanden stående begivenheder af samme eller lignende betydning.” Jacobi 1987 s.70, citat fra Jung 1952).

HVORDAN FORKLARES SYNKRONISTISKE HENDELSER?

Jolande Jacobi skriver i *Jungs psykologi*, at når vi oplever reaktioner af særlig intensiv art, fx synkronicitet, så indikerer det altid, at der er en forbindelse til de dybeste lag af vores psyke, nemlig *det kollektive ubevidste*. Forankret i det kollektive ubevidste finder vi arketyperne og instinkterne. *Arketyperne* repræsenterer den medfødte disposition eller struktur, hvormed vi er i stand til at danne billeder, symboler og forestillinger (fantasier,

tanker og idéer). Instinkterne påvirker os gennem impulser til handlinger og adfærd. Instinkter og arketyper er tæt forbundet med hinanden, da det er påvirkningen fra instinkterne, der giver de arketyperiske forestillinger deres følelsesmæssige intensitet. Arketyperne giver til gengæld instinktets handling dens retningsbestemthed (Jacobi 1987).

Jung forklarer synkronistiske hændelser med arketypernes evne til at være det ordnende element i vores psyke. Det er altså arketyperne, der dybt forankret i det kollektive ubevidste, i tæt samarbejde med instinkterne, formår at skabe meningsfulde sammenhænge af indre opfattelser, anelser, drømme og visioner med ydre begivenheder, som både kan ligge i fortid, nutid og fremtid (ibid.).

TO EKSEMPLER

Et eksempel på en synkronistisk oplevelse fra en af mine klienter kunne være et sammenfald af begivenheder i drømme og i virkeligheden. Klientens voksne datter drømte i et mareridt, at en uhyggelig mand ville brændemærke hende, hans tvilling fangede hendes mor og skar en sekskant af

huden på hendes højre overarm. Samme morgen, som klientens datter drømte denne drøm, var moren til et almindeligt kontrolbesøg hos sin hudlæge, hvilket datteren ikke havde kendskab til. Hudlægen opdagede et stort område med hudkræft på klientens højre overarm. Han skar derefter et stort område af huden, hvorefter han brændte såret for at stoppe blødningen.

Først da min klient fortalte sin datter om operationen samme aften, genfortalte datteren drømmen for moren, og de havde begge en overvældende oplevelse af synkronicitet.

En anden af mine klienter oplevede en anderledes form for synkronicitet gennem en tydelig billedannelse. Hendes mor lå på operationsbordet. Ingen vidste, hvad der var galt med moren, så lægerne ville åbne op for at undersøge hendes organer. Moren var normalt rask og rørig. Mens moren lå på operationsbordet, besøgte datteren sine bedsteforældres grav i nærheden, da det var på årsdagen for bedstemorens fødselsdag, og da der var tradition for dette besøg på datoen. Mens datteren stod på graven, så hun et tydeligt billede af et stort rektangulært hul i jorden i samme størrelse som en kiste. Dat-



Tibetansk mandala

teren fik herefter en klar overbevisning om, at næste gang hun ville befinde sig på denne grav, blev det for at begrave sin mor. Moren viste sig at være uhelbredeligt syg og døde få dage efter operationen. Da datteren senere ankom med morens kiste til graven, var der et kistehul gravet præcis der, hvor hun så hullet i sin vision.

FORBUNDETHED OG ÅBENHED

Synkronisitet kan vise sig på mange måder, også i langt mindre dramatiske og mere positive former end ovenstående eksempler. Typisk for synkronistiske oplevelser er dog, at der er en forbundethed i ånd eller tanke mellem de personer, der oplever synkroniciteten. Desuden er der ingen tvivl om, at det kræver en vis indre åbenhed over for de ubevidste processer i vores psyke, hvis vi skal være modtagelige for dem. Nogle mennesker oplever aldrig eller yderst sjældent synkronicitet, mens andre ofte vil nikke genkendende til endnu en synkronistisk oplevelse. En ting er dog sikkert, og det er, at vi ikke selv kan styre, hvornår de optræder, det foregår nemlig på et dybt ubevidst plan, i det kollektive ubevidste, og 'styres' af arketyperne og instinkterne. Men vi kan selv bestemme, om vi vil tage imod dem med åbenhed og nysgerrighed, når de er til stede.

En sådan åbenhed kan til og med styrke den indre dialog mellem bevidst og ubevidst. Derigennem kan åbenheden over for akausale erfaringer forstærke vor egen individuationsproces.

LITTERATUR

Cambrey, Joseph: *Synchronicity, Nature & Psyche in an Interconnected Universe*. Texas A&M University Press 2009, 2nd printing 2012.
Jacobi, Jolande: *Jungs psykologi*. Gyldendal 1987, p.63-71.

Jung, CG: *Synchronizität als ein Prinzip akausaler Zusammenhänge*. Studien aus dem C.G. Jung-Institut 1952 p.26.

Jung, CG: *The Structure and Dynamics of the Psyche*. Collected Works, Volume Eight, 2nd Edition, 2008, pp. 419-531.

Papadopoulos, Renos K (Ed.): *The Handbook of Jungian Psychology. Theory, Practice and Applications*. Routledge 2006, pp. 89, 164, 210, 306, 314-315.



Lotte Snedevig er jungiansk psykoanalytiker. Næstformand i Dansk selskab for Analytisk Psykologi, DSAP. Medstifter og medlem af Etikrådet i DSAP. Underviser på psykoterapeutuddannelsen ved C.G. Jung Instituttet. Medlem af DSAP, IAAP og MPF. Sygeplejerske, pædagogisk/psykologisk vejledning. Privat praksis i Gilleleje.